

ім'ям і визначати по його структурі розташування сервера або тематику сайту. Доменні імена другого рівня мають таку структуру – «.name.ua», «.name.com», «.name.net» і т.д. Доменні імена третього рівня включаються в домен вищого рівня і підкоряються йому. Вони встановлюються власником імені домену на свій розсуд.

Северінова О. Б.

*Маріупольський державний університет,
асистент кафедри конституційного, адміністративного та міжнародного
права, кандидат політичних наук*

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЗАХИСТУ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

З прийняттям в 2003 році Верховною Радою України Цивільного кодексу України, книга четверта якого отримала назву «Право інтелектуальної власності», відбувається деяке зміщення як наукової, так і громадської уваги в бік вивчення проблематики щодо володіння, користування, розпорядження результатами творчої діяльності людини (об'єктами права інтелектуальної власності). Знадобилося чи не мало часу щоб дійти висновку, що праця це не тільки те, що може тебе нагодувати та одягти, що існує також праця розумова, творча, інтелектуальна, результатів якої, інколи неможливо доторкнутися, але якими можна володіти так само, як володіють будинком, або автомобілем. Таким чином було зроблене таке собі відкриття, що право інтелектуальної власності – це право особи на результат інтелектуальної творчої діяльності (Цивільний кодекс України: Офіц. Текст. – 2012, ст.418).

Наступне питання на яке необхідно було дати відповідь, зводилося до того, якщо результатами інтелектуальної, творчої діяльності можна володіти так само, як і будь-яким іншим майном, яким чином їх охороняти, а отже у сейфі не сховаш, сигналізацію не підключиш, як можливо зробити зі звичайними об'єктами володіння (Вачевський М. В. Соціально – економічні аспекти використання інтелектуальної власності в сучасних умовах. – К.: ЦУЛ, 2004. – 376 с.)? Отже так було зроблено ще один висновок, що право інтелектуальної власності – це право особи на нематеріальний об'єкт і що охороняти свої продукти творчої, розумової діяльності можливо тільки за допомогою закону. Цей факт є наріжним каменем законодавства про інтелектуальну власність, а саме неможливість охороняти її, тільки шляхом володіння.

Метою будь якої людської діяльності, і творча звичайно не є винятком в більшості випадках є отримання прибутку. Якщо права автора на об'єкти інтелектуальної власності не захищені законом, отже вони є віль-

ними для використання, що робить неможливим для автора отримання стабільної матеріальної вигоди.

Уряди більшості країн визнають необхідність в сучасних законах про інтелектуальну власність. По-перше, вони законодавчо прагнуть оформити майнові та немайнові права творців на результати їх інтелектуальної, творчої діяльності, а також права суспільства на доступ до тих результатів. По-друге, уряди повинні стимулювати до творчості, расповсюдження та застосування результатів творчого труду, а також сприяти вільній торгівлі в інтересах економічного і соціального розвитку. Жаров В. О. Інтелектуальна власність: правові аспекти набуття, здійснення та захисту прав. К.: Видавн. Дім «ІнЮре», 2000.)

Насправді, питання правового регулювання відносин в сфері захисту інтелектуальної власності залишається складним та важко вирішуваним не в останню чергу внаслідок відсутності судової практики щодо захисту авторських, патентних, тощо прав. Але тут діє замкнуте коло: немає судової практики, бо не має позовів, бо зазвичай суб'єкти права інтелектуальної власності самі не знають, що вони мають права, захищені законом. Отже відсутність практики судових рішень призводить до некомпетентності суддів та працівників правоохоронних органів, а на тлі і без того не дуже високого рівня довіри до правосуддя спонукає громадян (авторів) обирати неюрисдикційні форми захисту, які є по-перше не довгостроковими, а по-друге неефективними.

Будь яке законодавство, що теоретично є обґрунтованим, але не дуже випробуваним на практиці повинно вдосконалюватися перш за все шляхом підвищення правової культури населення. Майбутні фахівці, які стоять на порозі власних винаходів або наукових відкриттів повинні поважати свій труд і повноцінно користуватися його результатами. З метою інформатизації громадян, майбутніх фахівців наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України від 20.10.2004., є необхідним опанування дисципліни «Право інтелектуальної власності», студентами юридичних і неюрисдикційних спеціальностей. Головною метою є придбання студентами навичок і вмінь ефективного застосування набутих знань, щодо надбання, володіння, розпорядження та захисту прав на об'єкти інтелектуальної власності. Але напевно це був перший й останній крок в напрямку вдосконалення правової системи з інтелектуальної власності. Поняття про плагіат та піратство вже вкоренилося в національній свідомості і результатом цього може бути повна державна безконтрольність повноцінної галузі економіки.

Отже можливо саме зараз, коли для України настав вирішальний період, щодо вступу в ЄС настав час замислитися, який саме інтелектуальний капітал вона візьме з собою у «світле європейське майбутнє» і чи здатна вона буде його захистити, таким чином самоутверджуючись, як стабільна, сучасна та демократична держава.